

hrada jest Šem 3 zákona ze dne 19. listopadu 1867, čís. 131 ř. zák. bezvýjimečně nařízena a musí se proto naříditi také při ukládání těžkého žaláře doživotního, jenž by bez této náhrady nedosáhl stupně Šem 16 tr. zák. předpokládaného (srovnej nálezy býv. zrušovacího soudu víd. č. 529, 2904, úř. sb.). Bylo proto i odvolání, které jest v pravdě části zmateční stížnosti, zavrhnouti.

Čís. 2307.

Vedle záporné odpovědi na hlavní otázku o vině přímého pachatele může logicky (§ 344 čís. 9 tr. ř.) obstáti kladná odpověď na další hlavní otázku o vině návodce (§ 5 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 4. března 1926, Zm II 27/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku porotního soudu v Moravské Ostravě ze dne 21. listopadu 1925, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem spoluviny na žhárství podle §§ 5, 166 a 167 písm. e) tr. zák.

Důvody:

Uplatňujíc důvod zmatečnosti čís. 5, správně čís. 9 Šu 344 tr. ř., vytýká zmateční stížnost, že výrok porotců sám sobě odporuje, jelikož porotci odpověděli 1. záporně na první hlavní otázku, zda obžalovaná Marie Ch-ová jest vinna, že v noci na 29. července 1925 v D., zapálivši dřevěný domek čís. 61, předsevzala jednání, z něhož podle jejího úkladu měl vzejíti požár na cizím majetku, totiž na majetku Pavla J-a, z čehož také skutečně požár vzešel, 2. kladně na III. hlavní otázku, zda jest obžalovaná Eva L-á vinna, že dne 29. července 1925 a před tím v D. zlý skutek Marie Ch-ové v první hlavní otázce uvedený radou, poučením, schvalováním nastrojila a k němu zúmyslně příčiny zavdala. Výtka neobstojí. Podle zákonné úpravy hlavní otázky jest se porotcům v odpovědi na ni vysloviti nejen o tom, zda staly se skutečnosti, v otázce uvedené, nýbrž i o tom, zda jsou těmito skutečnostmi naplněny veškeré zákonné známky, v otázce zmíněné, a i o tom, zda není tu důvod, vinu vylučující. Porotci nejsou povinni, ba nejsou ani oprávněni, by ve své odpovědi vyznačili, s kterého z těchto hledisek dospěli k záporné odpovědi (první odstavec Šu 323, první odst. Šu 328, druhý odst. Šu 326 tr. ř.). Vyjímajíc případy posledního odstavce Šu 328 tr. ř., o něž v souzeném případě nejde, omezuje se odpověď každého porotce a i odpověď porotní lavice (druhý odst. Šu 329 tr. ř.) na pouhé slovo »ano« nebo »ne«. Není-li však z odpovědi vidno, s hlediska které z uvedených dílčích otázek dospěli porotci k záporné odpovědi na celou otázku, není takovou odpovědí zjištěno vůbec nic, co by předurčovalo otázku na spoluvinu, ježto není jí vyloučeno, že skutek v otázce naznačený byl osobou, k jejíž pachatelství otázka poukazuje, spáchán. Proto může vedle záporné odpovědi na hlavní otázku o vině přímého pachatele

logicky obstáti kladná odpověď na další hlavní otázku o vině návodce. Skutečnost touto odpovědí zjištěná, že zlý skutek byl Marií Ch-ovou proveden, není zároveň popřena onou částí výroku porotců, již jest přece toliko vysloveno, že tento zlý skutek nemůže jí býti přičítán, aniž bylo i jen naznačeno, že přičítání se vylučuje z důvodu, že tato osoba podle přesvědčení porotců zlý skutek vůbec neprovedla. Vytýkaného rozporu ve výroku porotců není a proto bylo zmateční stížnost, opřenou jediné o tuto výtku, zavrhnutí.

Čís. 2308.

Zavinění lékaře, operoval-li při horečnatém potratu bez řádné asistence a neopatrně používal kleští při nedostatečně otevřeném děložním hrdle.

Lékařem při operaci projevenou nešikovnost jest podřaditi pod ustanovení Šu 356 tr. zák.

I ustanovení Šu 357 tr. zák. týká se lékaře; pod výrazem »nešikovnost« má tu zákon na mysli »nevědomost« při operaci projevenou a v nešikovném počínání se zračící.

Lékař jest povinen sledovati pokroky lékařské vědy.

(Rozh. ze dne 5. března 1926, Zm II 439/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 21. dubna 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným přechodem podle Šu 356 tr. zák. mimo jiné z těchto

důvodů:

Vývodům, týkajícím se důvodu zmatečnosti Šu 281 čís. 5 tr. ř., nelze přisvědčiti. Znalci udali při hlavním přeličení, že se názory lékařské vědy co do léčby horečnatého potratu rozcházejí, většina odborníků na heidelberském kongresu vyslovila se pro metodu vyčkávací, jiní zase jsou pro zákroky aktivní; otázka ta je tedy spornou, rozsudek to též zcela správně zjišťuje a není proto výtku rozporu se spisy opodstatněna. V jednání stěžovatelově, že tak těžkou operaci prováděl bez řádné asistence, pouze za pomoci porodní babičky, spatřuje soud nedostatek opatrnosti a prozíravosti a kvalifikoval je jako nešikovnost, jak ji na mysli má § 357 tr. zák.; s formelního hlediska kryje se toto rozsudkové zjištění úplně s přednesem stížnosti a není tedy místa pro výtku se stanoviska důvodu zmatečnosti čís. 5 Šu 281 tr. ř.; pokud snad míní stížnost svým dosti nejasným tvrzením, že »nedostatek prozíravosti a opatrnosti neznačí nevědomost«, vytýkati rozsudku mylnou kvalifikaci činu, podřaděného podle rozsudkového výroku pod skutkovou podstatu Šu 356, nikoli Šu 357 tr. zák., podotýká se, že § 356 tr. zák. vztahoval se dříve toliko na lékaře, tedy na osoby označené slovem »Heilarzt«, kdežto § 357 tr. zák. týkal se ranhojičů nebo »Wundärzte«, § 356 tr.